

Claudia Frieser: A veszedelmes álom

(Részlet a regényből)

A hideg kónél

Időközben az erdő még sűrűbb lett. A fák szorosan álltak egymás mellett. Max sokszor akadt fel ágaikra, amik végigkaristolták bőrét. Keresztbe-kasul fekvő kidőlt fák nehezítették meg, hogy tartsa az irányt. Amikor már másodsorra haladt el ugyanazon fatuskó mellett, be kellett vallania magának, hogy eltévedt. Kétségbeesetten, csalódottan hívta újfenn segítségül az iránytűjét, mikor hirtelen egy hangos recsenés törte meg az erdő idilli csendjét. Max a lélegzetét visszatartva pillantott körbe. Éppen nem egy árnyék mozdult meg ott? Gyorsan el is hessegette ezt a gondolatát. Valahogyan most mindenhol hátborzongató árnyékfoltokat látott. Tegnap óta a képzelete ezt a tréfát játszotta vele.

Szedd össze magad! – parancsolt magára Max, és továbbment. Kényszerítette magát, hogy ne rohanjon, bár az árny mögötte volt. Csak a biztonság kedvéért keresett a földön egy fegyvernek alkalmas tárgyat. Egy kidőlt tölgy ága erre megfelelőnek tűnt. A zsebkesével pont jó hosszúságúra vágta. Úgy lengette a husángot, mint egy baseballütőt. Meglepően jó fogása volt. Megkönnyebbülten folytatta a helyes út keresését.

De alig múlt el félelme, még nagyobb ijedtség lett rajta úrrá. Mintha a semmiből jött volna, úgy tűnt elő egy óriási fekete kutya a bozótból, és állta el az utat. Bozontos bundája ápolatlanul lógott csimbókokban, szemei valósággal izzottak. Maxnak eszébe jutott egy kép a latinkönyvéből: Cerberus, a pokol kutyája! Gondolkodás nélkül, pánikba esve hajította a botot az állat irányába. Szinte véletlenül találta el a bestiát. A kutya felnyüszített és elfutott. Max mozdulatlanul állva maradt. Képtelen volt egyik lábát a másik után tenni. Nem tudta, meddig állt ott, de valamikor átvillant az agyán a borzalmas gondolat, hogy a kutya akár vissza is jöhet. Az irányra sem ügyelve rohant. Egyszerűen csak el innen! Kifelé az erdőből!

Számos ág csapkodta karját és lábát, de alig érezte meg. Az aljnövényzet csak egyre sűrűsödött és Max kezdett egyre jobban kétségbe esni, amíg végül izzadságban fürödve kijutott végre egy földútra. Alig volt képes felfogni szerencsését. Hogy az út az emlékköhoz vezet-e, már teljesen mindegy volt számára. A fő szempont csak az volt, hogy ebből a rémes erdőből valahogy kijusson. Alig néhány méter megtétele után ismételen megállt. Előtte magasodott az emlékmű. Ez valójában egy kereszt volt, szürke homokkőből kifaragva. A szélei már töredezetek voltak, felületét pedig benőtte a zuzmó és a moha. A lábánál egy elhervadt virágcsokor hevert. Max libabőrös lett. Hódolattal ment oda, és letérdelt.

Gyengéden megtapogatta a feliratot rajta. Olyan mélyen vészték bele az írást, hogy nehéz volt felismerni. Előkapta kését és eltávolította vele a zuzmót és mohát. Ujjaival végigtapogatott minden egyes betűt. „1649. július 17-én”, tudta kibetűzni. Aztán már nehezzé vált a szöveg

kitapogathatósága. Valami RETTENTŐ- és MEGÖLTÉK-szerű állt még rajta. Ezenkívül végül még a FRIEDERIK VON HOHENSTEIN nevet ismerte fel.

- Mit csinálsz ott?

Max az ijedségtől elejtette a kését. Rémülten fordult meg. Mögötte állt Fritzi a biciklijével és érdeklődve figyelte.

- Hogy lehet az, hogy mindig a legalkalmatlanabb pillanatokban bukkansz fel? Kémkedsz utánam?!

- Nem! – felelte Fritzi közömbösen. – Általában vasárnaponként szoktam itt lenni, de holnap nincs időm erre: látogatóim érkeznek – nézett rá jelentőségteljesen. Majd kitámasztotta a biciklit, és előkotort egy virágcsokrot, ami a bicikli kosarában hevert. – Szokás a családonknál, hogy minden héten virágot hozunk Friederikének. Így teszünk már generációk óta. Télen meg koszorút, amit az őzek mindig lelelnek.

- És mi köze van a családnak az eltűnt lányhoz? – Max kíváncsivá vált.

- Néha nagyon hülye kérdéseket tudsz feltenni. Nem kapsz, amikor a nevet meghallod? Friederike von Hohenstein. Na? – először rámutatott a keresztre, aztán magára. – Mindkettőnk neve ugyanaz. Ő az üküküknagynéném, vagy valami ilyesmi. Nemcsak ugyanúgy hívnak, de hasonlítunk is. Még egy kép is lóg róla a falon nálunk a kastélyban.

Max szótlánul bámult rá.

...

Fordította: Lóránd Áron 11. B
2017. április